

Vysoká škola koňská

S příchodem jara nastává období stresu pro studenty posledních ročníků středních škol. Nejenom, že se musí připravit na zkoušku dospělosti, ale ještě se musí rozhodnout, jakým směrem se budou ubírat po jejím složení. Já si tímto obdobím před třemi roky prošla. Dobře si vzpomínám, jak bezmocná jsem se cítila celý rok před maturitou, protože jsem nevěděla, na jaké vysoké školy se hlásit. Během studia na všeobecném gymnáziu mne zkrátka neoslovil žádný obor, jemuž bych se později chtěla věnovat. Už jsem byla rozhodnutá nehlásit se nikam a najít si práci, když se mi během posledních prázdnin před maturitou naskytla nabídka, která mi změnila život. Moji vzdálení příbuzní z Ameriky mě pozvali na svou farmu v Kansasu.

Na koni jezdím od svých osmi let a o tom, že se někdy podívám na opravdový ranč, jsem snila už dlouho. Westernové ježdění mě odjakživa fascinovalo a mou nejoblíbenější disciplínou byl reining.

Trávila jsem hodiny na závodech pozorováním jezdců a účastnila se několika westernových kurzů. Nikdy jsem ale neměla příležitost závodit. Možnost jezdit v USA mě nadchla, a tak jsem odjela za svou tetou a její rodinou na měsíc do Kansasu. Shodou okolností teta měla reiningového trenéra doslova za rohem a než jsem přijela, slíbila mi, že mi s ním dohodne pár lekcí, abych se v ježdění zdokonalila.

Během léta jsem trénovala s Markem Gratnym a jeho dcerou Maggie, seděla jsem v sedle každý den a za měsíc strávený s nimi se moje ježdění zlepšilo snad o 300%! A nejen to. Dozvěděla jsem se také o programu na místních vysokých školách, kterého se Maggie aktivně účastnila.

Mnoho vysokých škol v USA má své vlastní jezdecké týmy. Ty jsou rozděleny na anglický a westernový. Anglický tým závodí v disciplínách skoky a drezura, western pak reprezentuje reining a horsemanship. Týmy cestují po jednotlivých univerzitách a závodí na koních, jež poskytuje univerzita, kde se dané závody odehrávají. Každý kůň vstupuje do ringu dvakrát. Jednou s jezdcem z domácí univerzity a podruhé s hostujícím jezdcem. Kdo zajede za vyšší skóre, získává bod pro svůj tým. Univerzity většinou plánují rozvrh tak, aby se týmy potkávaly dvakrát ročně vždy na obou závodících univerzitách, takže jezdcí, kteří bod prohráli, mají možnost získat ho „zpátky“ v dalším semestru. Účelem týmu je umění jezdců přizpůsobit se co největšímu počtu koní.

Maggie se do týmu dostala a získala plné stipendium. Já se začala prát s myšlenkou, co by se stalo, kdybych i já mohla být členkou. O tomto nápadu jsem se radila se svou tetou a ta přišla s další skvělou nabídkou. Kdybych chtěla, mohla bych u nich příští rok nebo i déle bydlet a studovat na místní škole a zároveň jezdit s Markem. Ten by mi pomohl připravit se pro jezdecký tým na některé z univerzit.

Po návratu z Ameriky mě čekalo definitivní rozhodnutí. Když jsem svůj nápad o studiu v Americe sdělila rodině, zavládlo všeobecné zděšení, že bych měla být čtyři roky pryč. Během chvilky se však zděšení změnilo v nadšení, protože všem bylo jasné, že tohle je moje životní šance nejen co se týče koní, ale i jazykového vzdělání.

Dva roky strávené v Leavenworthu pro mě byly obrovská škola sama o sobě. Angličtinu jsem se učila už dlouho, ale žít v tomto prostředí, na

to vás žádný angličtinář nepřipraví. První dva roky mi zároveň daly dostatek času se rozhodnout, na jaké univerzitě budu pokračovat ve studiu a jakému oboru bych se chtěla věnovat. Čím více času jsem trávila kolem koní, tím více mi bylo jasné, že tento krok už nebude možné vzít zpátky a že moje budoucnost se bude točit kolem nich. Hledala jsem tedy zároveň školu, která by nabízela dobrý obor „Animal Science“. A to byla další výhoda oproti českým vysokým školám.

Obor „Animal Science“ umožňuje studovat tři odvětví dohromady, na rozdíl od Česka, kde bych musela studovat na třech různých školách. Studenti mají možnost vybrat si z několika různých variant tohoto oboru. Zároveň si zvolí, čemu se chtějí nejvíce věnovat, zda koním, skotu, prasatům, malým či exotickým zvířatům atd. Můj plán byl studovat obchod se zaměře-

ním na koně. Pokud se chce člověk dostat do jezdeckého týmu, neznamená to, že si automaticky musí zvolit obor zaměřený na koně. Mnoho mých známých studuje obory od medicíny po práva a ježdění v týmu mají jako koníček, který jim ovšem přispívá na školné.

Po dlouhém zvažování všech pro a proti jsem se nakonec rozhodla pro Kansas State University. Zde mi bylo nabídnuto částečné stipendium z jezdeckého týmu. Letos je to můj již třetí rok v USA a mé dojmy jsou víc než kladné. Poprvé v životě vím, co dělám a čemu se chci i nadále věnovat. Během dvou let ježdění s Markem jsem nasbírala zkušenosti jak ze závodů, tak kolem koní celkově. Měla jsem příležitost sledovat jeho systém od připouštění klisen až po práci s mladými koňmi, jejich obsedání a první závody. Nyní se přede mnou otevřela další kapitola. Být součástí jezdeckého týmu není jednoduché. Člověk se musí naučit toleranci a spolupráci s ostatními lidmi. Je to ovšem i spousta zábavy, kamarádů a hlavně koní, a to byl od začátku můj hlavní důvod, proč tu studovat. Jsem nesmírně vděčná mé nyní o hodně širší rodině, že mi studium v Americe umožnila. Rodičům, kteří mě celou dobu podporují finančně, a i když nemají s koňmi nic společného, přesto se rozhodli riskovat a poslat mě do cizí země studovat něco, o čem si nikdy nemysleli, že by mě mohlo žít (a nyní díky stipendiu i platit školu); tetě a její rodině, neboť mi celé dva roky poskytovala skvělé zázemí, a i teď, když už u nich nebydlím, mi pomohou kdykoliv potřebuji; a Markovi, Lindě a jejich dvou dcerám Kelly a Maggie za to, že mě přijali do své lidské i koňské rodiny a umožnili mi jít za svým snem a věnovat se koním v budoucnosti profesionálně.

Po dvou a půl letech studia ve Spojených státech mám zkušenosti, jež mi už nikdo nevezme. I kdybych nedokončila své akademické vzdělání, pořád jsem nabyla mnoha životních zkušeností a tato škola života se mi bude jednou hodit. Pokud se vám někdy naskytne podobná příležitost, nepromarněte ji. I kdybyste měli jet studovat nebo pracovat do zahraničí jen na nějaký čas, vždy je to obrovská zkušenost. Víím, že to chce obrovskou odvalu udělat první krok, ale tento krok vám může změnit život tak, jako ho změnil mně a já jsem za to velmi vděčná!

Marie Klímová